

[Martin Pedersen.]

kan ske ændringer; der er jo også tidligere langs ad vejen sket ændringer. Der kan være sket det, at kommuner er blevet delt; oppe hos os i Thisted amt husker jeg, at en enkelt kommune, Vestervig-Agger kommune, oven i købet blev delt på en sådan måde, at Thyborøn blev udskilt og gik til Ringkøbing amt, medens den resterende del forblev i Thisted amt. På samme måde vil der naturligvis frem i tiden, hvis det viser sig hensigtsmæssigt, kunne ske ændringer, ligesom der, hvis det viser sig hensigtsmæssigt, kan ske yderligere sammenlægninger af kommuner, som måske i første omgang selv mener, at de er blevet for små.

Med hensyn til opgavefordelingen mellem de tre sektorer, som jeg er enig med hr. Ove Hansen i det er rimeligt at vi fortsætter med, nemlig staten, amterne og kommunerne, så er det klart, at der altid har været en opgavefordeling, og denne opgavefordeling har jo hele tiden været i udvikling: når nye opgaver meldte sig, måtte man finde ud af, hvor de skulle placeres. Det er derfor rigtigt, som arbejdsministeren kommer ind på i sin redegørelse, at i modsætning til den geografiske struktur, er opgavefordelingen noget løbende, noget, der skifter fra tid til anden. Men der er alligevel visse opgaver, som i forbindelse med kommunalreformens gennemførelse på naturlig måde er faldet på plads; jeg skal som eksempel nævne først og fremmest sygehusområdet.

Sygehusene blev tidligere administreret af 80 købstadskommuner og 24 amter. Det vil sige, at administrationen på dette område lå over 100 forskellige steder; i fremtiden vil den være koncentreret hos 14 amter, hvilket ikke alene må give mulighed for betydeligt mindre administration, mindre administrativt besvær, men også for en bedre planlægning af området.

Som et andet eksempel kan jeg nævne, at man havde en lang række mindre opgaver, som efterhånden var kommet til, i samfundet, og for hvilke der gjaldt mange forskellige refusionsprocenter. Jeg tænker på sådan noget som jordemoderlønninger, difterivaccinationer, polio vaccinationer, lægeundersøgelser af ikke-skolepligtige børn, veneriske sygdomme, epidemiske sygdomme og mange andre mindre ting; som man beskæftigede sig med landet over; alle landets 1.200-1.300

kommuner var involveret i disse ting, fra købstadskommunerne sendtes de derefter ind til indenrigsministeriet; medens de for landkommunernes vedkommende samledes i amterne. Det vil sige, at så at sige hele den offentlige administration var beskæftiget med disse ting. Nu samles hele bundtet sammen med en række andre mindre ting ensidigt hos amterne, således at det, som masser af mennesker skulle sætte sig ind i ud over landet, nu samles på 14 amter. Men det er klart, at dette med opgavefordelingen fortsat skal stå på det politiske livs dagsorden.

Hvad angår byrdefordelingen, gjorde hr. Ove Hansen nogle bemærkninger herom; han placerede den som nr. 3 i billedet. Jeg er naturligvis glad ved, at man også her har været i stand til at skabe en mildnelse af forskellen på de økonomisk bedst stillede egne og de økonomisk dårligst stillede egne i landet, og jeg synes, at man har gjort det på en fordragelig og blid måde. Man gjorde det jo allerede i første omgang i overensstemmelse med den målsætning, der tager sigte på, at dér, hvor beslutningen om udgifterne tages, skal man også betale pengene. Det er jo en af målsætningerne med kommunalreformen, og allerede i første omgang lykkedes det at få reduceret et betydeligt antal refusionsprocenter; således gik lærerlønnens ned fra 60 til 40 pct. og vejrefusionernes for amternes vedkommende fra 75 til 50 pct.; tilsvarende nedsættelser skete for kommunernes vedkommende, og for sygehusrefusionerne tror jeg, det var fra 65 til 37 pct.

Samtidig overførtes der jo betydelige udgiftsområder fra den kommunale sektor til staten, nemlig hele kommunernes bidrag til folkepension og invalidepension. Dette regnestykke gik omtrent lige op, men der blev dog nogle beløb tilbage, som staten, når man foretog beregningen, fik i overskud, og det var disse beløb, man anvendte, således at man i beskeden, men dog i nogen grad fik begyndt på den udligning af de store forskelle i skatteprocenter fra egn til egn.

Medens det tidligere var næsten umuligt at sammenligne skattetrykket fra kommune til kommune, fordi reglerne var opbygget på en sådan måde, at man meget vel i én kommune kunne have en højere skatteprocent end i en anden kommune og så alligevel med en bestemt indtægt slippe billigst i den